

Sygn. akt V KZ 56/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie z wniosku **J. P.**
o wznowienie postępowania
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 15 grudnia 2015 r.,
zażalenia skazanego
na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu
Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt II AKo 56/15,
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W dniu 29 maja 2015 r. do Sądu Okręgowego w Zielonej Górze wpłynęły dwa pisma J. P. będące jego osobistym wnioskiem o wznowienie postępowania zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 12 maja 2015 r., w sprawie o sygn. akt VII Ka 309/15, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Świebodzinie Zamiejscowy VI Wydział Karny w Sulechowie z dnia 17 grudnia 2014 r., sygn. akt VI K 460/13.

Zarządzeniem z dnia 18 sierpnia 2015 r., sygn. akt II AKo 56/15, Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Poznaniu wyznaczył skazanemu J.P. obrońcę z urzędu w celu zbadania podstaw wznowienia postępowania i ewentualnego sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania lub złożenia oświadczenia przewidzianego w art. 84 § 3 k.p.k.

Opinią z dnia 14 września 2015 r., adw. M. K., zgodnie z art. 84 § 3 k.p.k., poinformował Sąd o niestwierdzeniu podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 12 maja 2015 r., w sprawie o sygn. akt VII Ka 309/15, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Świebodzinie Zamiejscowy VI Wydział Karny w Sulechowie z dnia 17 grudnia 2014 r., sygn. akt VI K 460/13.

W związku z powyższym skazanego wezwano do uzupełnienia braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania poprzez sporządzenie i podpisanie go przez adwokata lub radcę prawnego ustanowionego z wyboru.

Skazany tego braku nie usunął i wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego oraz podpisanego przez adwokata lub radcę prawnego nie złożył.

W związku z tym Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, zarządzeniem z dnia 8 października 2015 r., na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wniesionego przez skazanego.

Na powyższe zarządzenie zażalenie wniósł J. P. wskazując, że w sprawie zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k., gdyż A. K. jest dla skazanego osobą najbliższą z uwagi na pozostawanie z nim w konkubinacie. Jednocześnie zakwestionował prawidłowość decyzji Sądu Rejonowego w Świebodzinie o nieprzeprowadzeniu przeszukania w mieszkaniu pokrzywdzonej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Poza sporem jest, że unormowanie zawarte art. 545 § 2 k.p.k. wymaga, by wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, był sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. Oznacza to, że o złożeniu wniosku o wznowienie postępowania nie decyduje wyłącznie wola skazanego, ale ustanowiony lub wyznaczony adwokat, bądź radca prawny, który badając akta stwierdza istnienie lub brak podstaw do sporządzenia takiego wniosku.

Ustanowiony w sprawie obrońca z urzędu – adw. M. K., nie znalazł podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie skazanego (pisemna opinia k. 640-647).

W tym stanie rzeczy, zgodnie z art. 120 k.p.k., wezwano skazanego do usunięcia braku formalnego jego osobistego wniosku w terminie 7 dni przez złożenie takiego wniosku sporządzonego i podpisanego przez adwokata, bądź radcę prawnego, pod rygorem odmowy jego przyjęcia.

Skazany J. P. po otrzymaniu wezwania do uzupełnienia podanego wyżej braku formalnego (k. 655), braku tego w określonym terminie nie uzupełnił. W tej sytuacji zaskarżonym zarządzeniem słusznie odmówiono przyjęcia jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania.

Zauważyć przy tym należy, że dotychczasowe rozstrzygnięcie o odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania nie zamyka mu procesowych możliwości dalszego ubiegania się o wznowienie postępowania, o ile spełnione zostaną formalne wymagania przewidziane w Kodeksie postępowania karnego, przy czym należy zastrzec, że co do zasady przepisy te (art. 84 § 3 k.p.k.) nie dają podstaw do wyznaczania z urzędu kolejnych obrońców.

Kierując się przedstawionymi wyżej względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.